

Princippet for den vederlagsfri Behandling er jo netop at lade Staten yde Støtte gennem Sygehusene. En Hjælp til disse til Anskaffelse og Vedligeholdelse af Befordringsmidler vil være urimelig, da som anført saadanne forlængst findes mange Steder, og navnlig synes en yderligere Støtte fra Statens Side i hvert Fald ikke for Tiden at burde ydes paa dette Punkt, hvor Statskassen allerede nu har paataget sig ganske overordentlig betydelige Udgifter, ca. $\frac{3}{4}$ Million om Aaret for Tiden — og maaske endda stigende. Det synes derimod ikke uforsvarligt at betinge Statens Tilskud af $\frac{3}{4}$ af 2 Kr. 50 Ø. pr. Sygedag af, at der for disse Penge ydes en i det hele fyldestgørende, omhyggelig og nogenlunde rigelig Behandling, og det foreslaas derfor at give Bestemmelsen en saadan Formulering, idet det herved bemærkes, at Indenrigsministeriet allerede i Cirkulære til samtlige Amtmænd af 25. Juli 1892,

Ministerialtidende 1892 A. Nr. 163, har stillet tilsvarende Krav som Betingelse for at approbere nogen Takst paa over 1 Kr. 60 Ø. pr. Dag for kommunale Sygehuse udenfor København, og at, som gentagne Gange betonet, den foreslaaede Betingelse vistnok mange Steder allerede er opfyldt.

Det i det nye 2det Stykke udtalte følges vistnok allerede nu overalt, hvorfor det synes naturligt at legalisere denne humane Bestemmelse.

Sidste Stykke er en nødvendig Følge af Forslagets § 28, 1ste Stykke i Slutningen.

Til § 36.

Hvad der skal forstaas ved „militære Etablissementer“, er nærmere udviklet i Justitsministeriets Cirkulære til samtlige Oversundhedskommissioner af 5. Februar 1895, hvis Indhold det dog ikke skønnes fornødent at optage i Lovens Tekst.